

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

sinust
sisse võetud

Teine raamat

Shannon Stacey
TAKEN WITH YOU
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Shannon Stacey
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08276314
ISBN 978-9949-25-576-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Urisev ja tõenäoliselt marutõbine mitusada kilo kaaluv grislikaru oli viimaseks tilgaks.

Hailey Genest jäi seisma ja puuris pilguga metsa seda osa, kus ta krabinat oli kuulnud. Hea küll, võib-olla ei olnud see grisli. Ta ei olnud kindel, kas Maine'i metsades üldse leidub grislikarusid. Tõenäoliselt oli see kaeluskaru, aga väga suur isend.

„See oli vöötorav,” ütles reisikaaslane.

Hailey pööras pilgu Tori Burnsi poole, kes oli keelitanud teda tulema sellele nõmedale seiklusele looduses. „Ma vihkan sind praegu nii väga.”

Tori naeratas sõbrale. „Su ripsmetušš on laiali läinud.”

„Miks me üldse sõbrad oleme?”

„Sellepärast, et sa tulid minu vahetuse ajal söögimajja ja halasid, et oled viimane vallaline naine tervel planeedil, sest kõik su sõbrad on leidnud endale hingesugulased. Kui ma märkisin, et mina olen ka vallaline, otsustasid sa, et meist peavad saama sõbrad.”

Ta ei olnud halanud. Tal oli olnud lihtsalt raske päev ja tal oli olnud tunne, et ei saa sõpradele helistada ja end välja elada, sest nood võtsid tõenäoliselt parasjagu koju jõudnud mehi vastu. Ja jah, ta oli tõepoolest kujutanud neid ette põlle ja pärlikeega juba ainuüksi seepärast, et tal oli selleks vaba voli.

„Kõigepealt abiellus Paige Mitchiga, siis lasi Lauren jalga Massachusettsisse ja abiellus Ryaniga ja nüüd elab Katie Joshiga koos.” Hailey turtsatas ja pani käed rinnale risti.

„Need neetud Kowalski mehed on kõik mu naised ära varastanud.”

Tori ohkas. „Ja nüüd olen ma sõber naisega, kes kannab metsikul loodusmatkal jumestust ja uusi matkasaapaid.”

„Mida parem ma välja näen, seda paremini ma end tunnen ja ma arvasin, et mul läheb lisaergutust vaja.” Ta heitis pilgu jalgadele ja püüdis mitte grimassi teha. „Aga ma olen üsna kindel, et villid hakkavad juba õudusfilmi mõõtmeid võtma.”

„Ma ütlesin sulle, et targem on kanda tenniseid kui uhiuusi matkasaapaid.”

„Ma tahtsin moodne välja näha.”

„Jah, sest lonkamine on tänapäeval tõepoolest niisama moodne kui must värv.”

Hailey astus paar sammu, püüdes mitte välja teha sellest, kui võrd suurt valu tegid talle jalad, sääred ja kõik muudki paigad üle terve keha, ja peatus siis. „Kuula.”

Pärast pikka hetke kortsutas Tori kulmu. „Ma ei kuule enam teiste häält.”

„Isegi mitte seda naist, kellele oleks justkui valjuhääldi sisse ehitatud ja kes räägib, nagu oleks ta hommikusöögiks heeliumi sisse hinganud. Nad on meid maha jätnud.” Kuigi selline mõte oleks pidanud teda muretsema panema, tundis Hailey hoopis kergendust.

Kui grupp oli neid maha jätnud, ei olnud neil enam tarvis kiirustada, et teistega sammu pidada, vähemalt viimase miili jooksul oli tal sellega olnud suuri raskusi. Hailey arvas, et ta on heas vormis, kuid matkamine pikki miile ebatasasel pinnal käis talle üle jõu. Ja neil seisis ikka veel ees kanuusõit, mistõttu võis olla kindel, et järgmisel päeval valutavad lisaks jalgadele ka käed ja selg.

Kuna tema tavapärane trenn oli raamatukäru lükkamine öösel tagastatud raamatute kasti juurest tagasi raamatukokku, et suutnud ta mõista, mis talle pähe oli löönud. Või pähe hakanud.

„Kui me kiiresti teeme, jõuame neile veel järele.” Tori heitis kahtleva pilgu Hailey jalgade suunas. „Kanusus saame istuda, kui sellest abi on.”

Mõttest, et ta ei pea kõndima, oli natukene abi, nii et Hailey püüdis kõigest väest uue sõbraga sammu pidada. Tori ei olnud väga pikk, kuid ta kõndis pika ja kindlameelse sammuga ja Hailey oli keeruline temaga sama tempot pidada. Püüdes mitte tähele panna, kuidas jalgadele tekkivad villid ja sääremarjad võistlevad, et selgitada välja, kumb talle rohkem valu suudab teha, pani Hailey ühe jala teise ette ja püüdis mitte juurte otsa komistada.

Olles pikka aega kõndinud, jäi Tori paljandikul seisma ja raputas pead. Nende ees oli mitu teed ja oli näha, et mööda iga teed oli hiljuti käidud. Ükskõik kui tähelepanelikult Hailey ka ei vaadanud, ei suutnud ta tuvastada, millist teed mööda nende grupp oli läinud.

„Kas nad ei peaks puuoksi murdma või midagi sellist, et meile õige tee kätte juhatada?” küsis ta.

„Metsaelanikud ei ole meid ära röövinud. Me ei suutnud lihtsalt sammu pidada. Ma usun, et kui teejuht oleks märganud, et meid ei ole, oleksid nad pigem oodanud kui hakanud meile mõistatamiseks juhiseid jätma.”

Hailey laksas endale käega vastu nägi ja krimpsutas nina. „Mul on vaja vereülekannet veel enne, kui me siit metsast välja jõuame.”

„Mul on kotis kanget putukatõrjet. Tahad, ma annan sulle?”

„Ei. Ma juba panin endale putukatõrjet.” Ta laksas käega ühele ülimalt visale kihulasele. „See on täielikult looduslik ja niisutab nahka. Selle lõhn on ka väga hea.”

„Kahjuks ei hoiä see putukaid eemal.”

„Pinteresti kommentaarid ütlesid, et see ei ole päris niisama tõhus kui keemilised tõrjevahendid, aga kas ma ütlesin, et see on niisutava toimega?”

Tori turtsatas. „Ja nüüd niisutad sa kihulasi.”

„Ma ei tule looduses üldse toime.”

„Sa tuled sellega tööpoolest üllatavalt halvasti toime, kui võtta arvesse, et sa oled sündinud ja kasvanud üles Maine'i maapiirkonnas.”

„Whitford asub küll maapiirkonnas, aga see ei ole niivõrd väike maapiirkonna linn.” Hailey tahtis juba märkida, et Whitfordi olid valinud elamiseks tema vanemad, mitte tema ise, kuid üks putukas oleks talle äärepealt kurku lennanud, mistõttu ta pani suu hoopis kinni.

„Noh.” Tori seadis käed puusa. „Nüüd oleme igal juhul ära eksinud.”

Matt Barnett nõjatus vastu puutüve ja kujutas endale ette, et seisab ristteel. Vasakule poole jäi kõrvaltee. Ta võiks jätkata muretult oma teed ja minna tagasi suvemajja. Juua isaga õlut. Püüda mõnda aega kala.

Paremale poole jäi peatee, mis tähendas appiminekut kahele naisele, kelle hääled kilasid puude kohal nagu sireenid. Sellised tuletõrjeautot meenutavad sireenid, mitte need ilusad naised, kes meremehi kivide otsa meelitavad. Nad olid ära eksinud ja hätta sattunud daamide kaitsmine ei kuulunud mehe puhkuseplaanide juurde.

Kuid puhkuse ajal ei pidanudki ju plaane olema. Ja kuigi ta oleks kõige enam soovinud õlut juues lõõgastuda lemmikkalameheetoilil, ei olnud tema loomuses jätta kahte naist üksinda metsa. Kui nad ei olnud just meelega eksinud, kuid antud juhul ei jäänud küll niisugust muljet.

Väsinud ohkega lükkas Matt puu kõrvale ja võttis suuna naiste poole. Ta astus jalgteele naiste ette ja mõtles tunnustavalt, et nood ei hakanudki kisendama. Mõlemad ahhetasid kergelt ja brünett lõi küüned blondiini käsivarde, kuid nad ei muutunud hüsteeriliseks.

Ta ei saanud naistele pahaks panna, et nad mõnevõrra ehmatasid. Kahe nädala pikkuse puhkuse miinuseks oli see, et Matt nägi välja üsna karune. Teksapüksid ja flanellpluus olid võrdlemisi igapäevase välimusega, kuid pärast aastatepikkust kandmist oli mehe õnnetoov kalamehemüts omajagu ebameeldiv. Juuksed olid vajunud hädasti lõikust juba enne, kui puhkus algas, ja mees ei olnud pärast viimast tööpäeva kordagi habet ajanud. Kui tal oleks kirves käes olnud, oleksid naised tõenäoliselt minestanud.

„Kas te olete eksinud?”

„Ei.” Rääkijaks oli brünett. Ta vaatas valetades mehele otse silma. „Meiega on kõik korras, aga suur aitäh.”

„Kuhu te teel olete?”

Seekord kõneles blondiin ja ta näitas sõrmega üle mehe õla. „Kuna me oleme näoga sinnapoole, siis tõenäoliselt läheme selles suunas. Ja kui te nüüd lubate, siis me...”

„Heli levib metsas hästi, nii et ma tean, et te olete eksinud.” Ta tahtis võimalikult ruttu metsamajakesse ja lõppeva puhkuse juurde tagasi saada. „Minu nimi on Matt Barnett. Mul on siit mõne miili kauguses metsamajake. Ma olen terve elu siin käinud ega ole veel ühtegi laipa metsa maha matnud.”

„Me usume teid täielikult,” ütles brünett, „sest sarimõrvarid alustavad vestlust alati sellega, et ütlevad, mitu laipa nad juba maha matnud on.”

Kuigi naise hääles oli mõningane huumorivarjund, märkas mees, et mõlemad naised olid pinges ja see oli hea. Naised ei peakski usaldama võõraid mehi, kes puude vahelt nende teele astuvad. Aga ta tahtis juba teele asuda. Kui ta peab neile ütlema, et

on metsavaht, siis ta seda ka teeb, kuid ta soovis seda võimaluse korral vältida. Enamasti viis selle tunnistamine küsimuste, kaebuste ja sõprade sõpradeni, kes olid trahvi saanud ja „kas te saaks midagi selles osas ette võtta?“. Võimaluse korral soovis ta nii kaugel mitte minna.

„Jääme hetkeks selle teooria juurde, et ma ei ole sarimõrvar,“ ütles mees. „Ma ei jäta teid eksinuna metsa, mistõttu teil on kaks võimalust. Te kas lasete mul end juhtida, mis tähendab seda, et mina lähen ees ja teie saate mul silma peal hoida, või kõnnin mina teie järel, mis tähendab, et teie mind ei näe, aga mina teid näen. See oleks kõhedust tekitav.“

„Aga me võiksime ka jooksu pista,“ ütles blondiin.

Mattile olid alati meeldinud brünetid ja see brünett oleks pidanud talle vägagi meeldima. Naine oli armas ja tõenäoliselt väga elavaloomuline, kuid millegipärast köitis tema tähelepanu seekord pigem blondiin. Naises ei olnud midagi – alates jumestusest, mille too metsa matkama minnes peale oli pannud, ja lõpetades tuliute matkasaabastega –, mis oleks olnud tema tüüp.

Ja naine vaatas meest pilguga, nagu oleks too just prügikasti alt välja roninud. Matt oli niisugust pilku varemgi näinud ja talle ei meeldinud üldiselt naised, kes niimoodi tema suunas vaatasid.

Tõenäoliselt jookseb naine päris hästi. Teksapüksid ja liibuv lukuga flüisjakk, mis naisel seljas olid, rõhutasid asjaolu, et ta on väga heas vormis. Kuid saapad tegid kahtlemata haiget ja kuna jumestus oli ilusate pruunide silmade ümber veidi laiali läinud, tähendas see, et naine higistas. Kui juba metsas jalutamine oli naise jaoks katsumus, oleks jooksmine naljanumber.

„Tõenäoliselt saaksin ma teid kätte.“

Brünett kihistas naerda. „Loomulikult saaksite ta kätte. Mina olen temast kiirem ja niikuinii teavad kõik, et blondiinid surevad esimesena.“